

STEM

Het
geheim
van het
zakenleven

Inhoud

Het zal geschieden	2
Een waardevolle les <i>Daniel Wahlstrom</i> <i>Göteborg, Zweden</i>	3
Het geheim <i>Bob Bignold</i> <i>Kent, Washington (USA)</i>	4
Zich uitspreken <i>Lord Ronald Robertson</i> <i>Londen, Engeland</i>	7
Nieuwe voetbaldoelen	8
Belangrijk	11
Vaderlijke liefde <i>Michel Allard</i> <i>Montréal, Québec, Canada</i>	12
Venitië <i>Rudolf Nocker</i> <i>Ortisei, Italië</i>	14
Stem bestellen	14
Het belangrijkste ingrediënt <i>Een SAS-militair</i> <i>Zuid-Wales, Groot-Brittannië</i>	15
De ommekeer <i>Lynn Heritage,</i> <i>Mid-Glamorgan, GB</i>	18
Wie zijn wij?	19

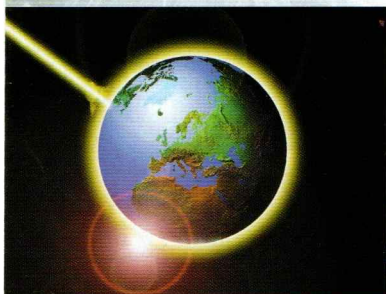

Het zal geschieden.

Na een jaar van teleurstellende resultaten besloot Demos Shakarian zijn plannen voor een wereldwijde leken-gemeenschap op te geven. Terwijl hij de vrijdag vóór de laatste bijeenkomst in gebed was, gaf God hem een visioen van mensen over de hele wereld. „Ik kon heb dicht bij elkaar zien staan, maar er was geen werkelijk contact tussen hen. De gezichten stonden strak en treurig, en iedereen zat opgesloten in zijn eigen privé-dood.” Demos schreeuwde het uit: „Heer, help hen!” Plotseling toonde de Heer hem dezelfde mannen; zij stonden met stralende gezichten en met hun handen omhoog Jezus te prijzen. Dat was in 1952.

De invloed van de Fellowship was internationaal en oecumenisch voelbaar. De FGBMFI werd een belangrijk platform voor hen voor wie charismatische ervaringen nieuw waren. De bladzijden van *Stem* stonden vol met wonderen in allerlei denominaties. In de jaren '60 leerde een groep rooms-katholieke studenten en hoogleraren van de Amerikaanse Notre-Dame-universiteit Ray Bullard kennen, de voorzitter van het FGBMFI-chapter in South Bend (Indiana, USA). Bullard nodigde een groep van deze studenten uit voor een bijeenkomst in de kelder van zijn huis.

Daar spraken toekomstige leiders van de Katholieke Charismatische Beweging, zoals Kevin Ranaghan, Bert Ghezzi en Kerry Kohler, voor het eerst *in ton-gen*. Dat werd de kiem voor de charismatische gemeenschap van de „Lofprijzsmensen” in South Bend en van de Notre-Dame-conferenties. De Fellowship is blijven doorwerken onder alle christelijke denominaties. Onlangs had de internationale voorzitter het voorrecht om de paus te ontmoeten. ●

Een waardevolle les

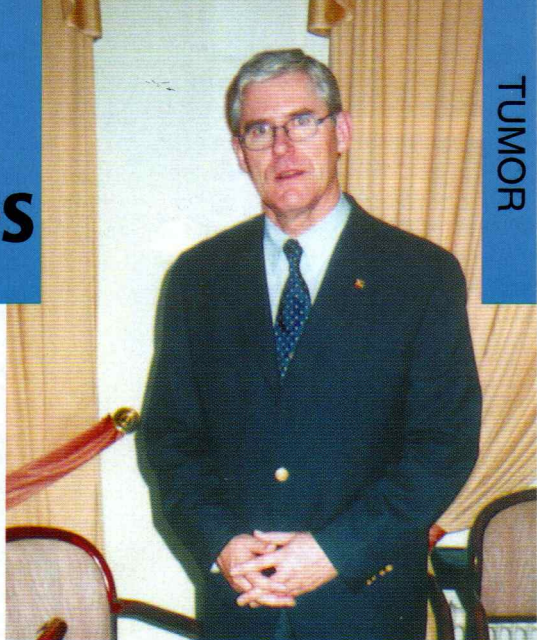
Daniel Wahlstrom, Göteborg, Zweden

Toen ik op 17 december 1994 zoals gewoonlijk op mijn kantoor zat te werken, was het ineens alsof iemand me van achteren met een honkbalknuppel op mijn hoofd sloeg. Ik viel op de grond, aan mijn hele linkerzijde verlamd. Even later kwam mijn vrouw de kamer binnen. Zij schrok toen ze mij op de grond zag liggen. Ze zag dat ik een probleem had en riep mijn zoon, die in een andere kamer aan het werk was.

Nadat ze me voorzichtig naar de eetkamer hadden gebracht, belden ze de ambulance. Ik werd met spoed naar het ziekenhuis in Göteborg gebracht. De artsen zeiden dat ik een beroerte had gehad. Ik werd op een speciale tafel gelegd en langzaam in de CAT-scanner geschoven om een röntgenfoto van mijn hoofd te maken. Het was op zijn zachtst gezegd een onheilspellende ervaring. Toen de laborante met een ernstig gezicht terugkwam, voelde ik me niet veel beter.

Ze vertelden dat de apparatuur niet goed werkte en dat ik me geen zorgen hoefde te maken. Ze dekten me toe en ik viel in slaap. Op dat moment begon de Heer God tot me te spreken: „Het is in orde, Daniel. Ik heb je gebed gehoord.” Hij sprak in mijn plaatselijke dialect, en dat kalmeerde me nog meer.

Toen de verpleegster me wakker maakte, had ik geen idee hoe lang ik weg was geweest. Maar toen ik bijkwam, hoorde ik God opnieuw spreken. „Ik heb je gebeden gehoord en begrepen,” zei Hij. „Ik ben machtig en kan elke cel in je lichaam

genezen.” Later kwamen de artsen naar mijn kamer en zeiden: „Er zit een tumor ter grootte van een walnoot in uw hersenen. U zult hier moeten blijven.” Ik bleef tot kerstavond in het ziekenhuis, maar al die tijd wist ik zeker dat God mij mijn gezondheid zou teruggeven, en dat Hij me eigenlijk al genezen had op dat moment dat Hij tot me sprak. Het duurde nog negen maanden voordat ik weer aan het werk kon. Gedurende die tijd heb ik heel wat gewandeld en fitness-oefeningen gedaan.

Eerst was ik verlamd en kon ik me nauwelijks oriënteren. Maar ondanks de prognose die ze me gaven, ben ik nu volledig hersteld. In het begin was het niet gemakkelijk, maar ik zag de genezing stap voor stap komen. Soms treedt een genezingswonder in één ogenblik op, maar het is er niet minder een wonder om als het maanden duurt. In mijn geval was het meer dan de moeite waard om God aan Zijn woord te houden, daar ik nu Gods genezende aanraking heb ervaren en ondertussen een heel belangrijke les heb geleerd: op God te vertrouwen. ●

Het geheim

Bob Bignold, Kent, Washington (USA)

De spreker op de bijeenkomst van de Full Gospel Business Men was net klaar, en hij vroeg mensen die gebed voor genezing wilden, naar voren te komen in de grote zaal van het Hiroshima-Hotel. Ik zei tegen de man die naast mij zat: „Laten wij ook voor de zieken gaan bidden.” Toen we op een man afliepen die in een rolstoel zat, zei deze in gebroken Engels dat hij ze ziekte van Parkinson en spierdystrofie had. We hadden nog maar net voor hem gebeden, of zijn gelaatstrekken werden verwrongen tot de weerzinwekkende trekken als van die waterspuwers in een heidense tempel, en een sinistere persoonlijkheid zei met een bittere, kwade stem: „Ik ga deze man vermoorden”. Dit was bepaald niet de eerste keer dat ik zo’n uitbarsting tegenkwam.

Ik dacht eraan terug hoe ik op mijn 43ste een gemiddelde Amerikaanse zakenman was die hard werkte om zijn architectenbureau in Seattle tot een suc-

ces te maken. Ik ging slechts zo nu en dan naar de kerk, meer uit gewoonte dan iets anders. Uiteindelijk was het goed voor mijn kinderen als ze goede zedelijke waarden leerden kennen. Persoonlijk wist ik niets af van geestelijke zaken.

„Er moet echt wel een God zijn,” dacht ik, maar ik had geen flauw idee hoe ik met Hem in contact kon komen. Op een dag, zo redeneerde ik, zal ik een beter leven gaan leiden. Als ik daar aan dacht, voelde ik me ongemakkelijk, en dus probeerde ik mijn gedachten op andere dingen te richten.

Op en dag zag ik een boek liggen met als titel *Van kramp naar kracht*, dat mijn schoonmoeder had laten liggen. Het was geschreven door Merlin Carothers, een luitenant-kolonel in het Amerikaanse leger. Ik dacht dat het het zoveelste motivatieboek voor succes was, en begon het te lezen. Er was iets wat de auteur beweerde, dat me enorm raakte.

Hij zei dat veel kerkgangers denken dat Gods gave van het eeuwige leven een goedkoop cadeautje is, dat het alleen maar betekent dat je elke zondag naar de kerk moet gaan, je afzijdig moest houden van leuke dingen en dat je je zuurverdiende geld in het offerblok moest gooien. Inderdaad, dat dacht ik ook! Toen ik verder las, zag ik dat de Bijbel zegt dat als je God erom vraagt, Hij in je leven komt en je tot een nieuwe mens maakt. Naarmate ik verder las, begon er binnenin mij geloof te groeien. Dat ging zover dat ik Jezus vroe in mijn leven te komen.

Toen ik zeven maanden later datzelfde boek nog eens las, las ik dat God nog een andere gave voor ons heeft, de doop in de Heilige Geest. Op een avond knielde ik thuis in de woonkamer neer en vroeg Jezus om mij met Zijn Heilige Geest te vervullen. Toen ik daar rustig voor de Heer zat, borrelden er een paar vreemde woorden op in mijn geest. Weifelend sprak ik

ze uit, en toen stroomden ze eruit en vervulden me met een nieuwe blijdschap. Al gauw ontving ook mijn vrouw, Barbara, de gave van de Heilige Geest. Binnen enkele maanden namen ook onze dochters, Kristine en Christina, en onze jongste zoon, Timothy, Jezus als hun Heer aan.

God is trouw!

Nadat ik de doop in de Heilige Geest had ontvangen, kreeg ik een enorme honger naar de dingen van God. Ik zat voortdurend de Bijbel en christelijke boeken te lezen. Voor zover wij wisten, waren wij, afgezien van die man die dat boek geschreven had, de enigen die ooit zo'n ervaring hadden gehad. Terwijl we boeken lezen en op zoek waren naar mensen die ook zo'n ervaring hadden, kwamen we steeds weer de naam van de Full Gospel Business Men's Fellowship International tegen. We vonden een „chapter” (afdeling) hier in de buurt, in Seattle, en we begonnen daar regelmatig heen te gaan. Wat een interessante bijeenkomsten waren dat! Er waren mannen die vertelden hoe God hun lichaam genezen had, hen in hun zaak had geholpen, hun huwelijk hersteld had, enz. We verlangden meteen al naar de bijeenkomst van volgende maand. Door deze bijeenkomsten groeide ons geloof. Wij kwamen er in contact met mensen die ons goed in Gods Woord konden onderwijzen, en zij leerden ons hoe we ons geloof in de situaties van alledag konden toepassen. Het was prachtig!

Ik raakte sterk betrokken bij deze organisatie en bekleedde er verschillende bestuursfuncties. Ik begon mee te doen aan hun zogenaamde „airlifts”. Dat zijn groepsreizen naar andere landen. Op een avond moest ik spreken op een bijeenkomst in British Columbia, en Gods kracht was daar zo sterk aanwezig dat iedereen waar ik mee bad op de grond viel. Daarna leek diezelfde zalving op mij te zijn wanneer ik in andere bijeenkomsten meehielp.

Najaar 1984 begon Gods Geest tot me te spreken dat ik met een airlift naar Oost-Azië mee zou moeten gaan om daar te helpen chapters van de Fellowship op te zetten. Het duurde twee jaar en

zeven reizen voordat de eerste Japanse mannen kwamen om zelf mee te helpen chapters op te zetten.

In diezelfde tijd kwam er een bekende spreker op onze regionale mannenconferentie. Hij zei iets wat mijn leven ingrijpend veranderde. Hij zei dat Jezus tegen hem had gezegd: „Als Mijn volk Mij meer zou lofprijzen, zouden zij alles kunnen krijgen wat ze vragen.” Terwijl hij ons onderwees hoe belangrijk het was om God te lofprijzen, dronk ik het in als een dorstig hert dat naar water smachtte.

Een paar weken later deed ik een gelofte dat ik iedere ochtend vroeg zou opstaan om de Heer te loven. Ik prees Hem dan voor wie Hij is, dankte Hem voor wat Hij voor mij gedaan had en bad voor de dingen die Hij mij op het hart legde.

Sinds die dag in 1986 is er geen ochtend voorbijgegaan dat ik niet ben opgestaan om Hem te prijzen. Niets heeft sindsdien mijn leven zo veranderd als die tijd die ik met Jezus doorbracht. Het heeft een rustig vertrouwen in mijn geest gebracht, en een diep, onwankelbaar geloof. Het heeft gemaakt dat ik minder snel iets zeg en minder snel oordeel. Als

ik nu 's morgens vroeg God zoek, spreekt Hij vaak een bijbeltekst tot me of geeft Hij me een aanwijzing of een bemoediging voor die dag.

Het was ongeveer een jaar nadat ik begonnen was God in mijn stille tijd te loven, dat ik die ervaring had in die zaal in het Hiroshima-Hotel. Nu weet ik hoe het komt dat de zalving zich bijna overal manifesteerde waar ik kwam. Dat is omdat Jezus de Gezalfde is. Terwijl ik tijd met Hem doorbracht om Hem te loven en om te bidden, leek Zijn zalving steeds sterker over mij te komen. Het leek alsof meer mensen waar ik mee bad, genezen en bevrijd werden.

Als u er een gewoonte van maakt om tijd met Jezus door te brengen en Hem beter te leren kennen, zult u het gemakkelijker vinden om Hem te vertrouwen. En net zoals bij mij zal de Heilige Geest Zijn gaven door u heen zichtbaar maken om zieken te genezen en gebondenen vrij te zetten! ●

Bob en zijn vrouw Barbara wonen in Renton (Washington, USA). Zij hebben vier kinderen, Michael, Kristine, Christina en Timothy. Bob is sinds 1977 lid van de FGBMFI en is thans regionaal leider.

Volkomen veranderd

Giuliano Meneghello, Verona, Italië

De artsen bleken mijn vrouw niet meer te kunnen helpen. Maar toen kwamen we in een christelijke bijeenkomst. Er is voor haar gebeden, en ze is genezen. Sindsdien heeft Jezus veel gedaan voor en in ons gezin. Het is prachtig om te zien wat een liefde die mensen in die gebedsbijeenkomst voor elkaar hebben. Ons leven is 180° veranderd. Nu hebben we vrede en harmonie. ●

FGBMFI HEEFT EEN CHAPTER BIJ U IN DE BUURT

We zitten momenteel in meer dan 150 landen ter wereld.

Nederland

Nat. voorzitter: I. van der Zee, tel. 035-6023222 • **Secretariaat:** H. Hahn, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-2300161, fax 040-2300163; e-mail: Ir.H.Hahn@wxs.nl • **Admin. en distrib.:** J. de Jong, Rubensstraat 22, 3351 JV Papendrecht; tel. 078-6152725; bankrekening: Postbank 187344, t.n.v. FGBMFI Nederland, Papendrecht • **Internet:** <http://www.wxs.nl/~hhahn/fgbl/fgbl00.htm>

Alkmaar: C. van Engelenhoven, tel. 0229-215573 • **Almelo:** L. Kerklaan, tel. 0548-614675 • **Amsterdam:** H. van Diest, tel. 0341-419827 • **Deltachapter (Zeeland), Drechtstreek:** zie Rotterdam • **Eindhoven:** H. Hahn, tel. 040-2300161 • **Groningen:** J. Roffel, tel. 0594-212747 • **Den Haag:** J. van Bijsterveld, tel. 070-3253184 • **Naaldwijk:** J. Westra, tel. 0174-416643 • **Roermond:** Th. Bovend'Eerd, tel. 0475-486621 • **Rotterdam:** H. Duynisveld, tel. 010-4422860 • **Zoetermeer:** D. Breugem, tel. 010-5120988 • **Overige plaatsen:** I. van der Zee, tel. 035-6023222

België

Nat. voorzitter: Donato Anzalone • **Admin. en distrib.:** 02-390-92-98 - E-mail: Anzalone@ibm.net
Brussel (Europ. afd., F): Simon Boen, tel. 03-2817337 • **Brussel (F):** H. Mutshipi, tel. 02-390-92-98 • **Brussel (E):** Carl Walker, tel. 02-3804954 • **Charleroi (F):** Richard Van Waesberghe, tel. 02-6332147 • **Comines (F):** Yves Laevens, tel. 056-559017 • **Izegem (N):** Rik Van Neste, tel. 051-306983 • **Kortrijk (N):** Frans Van de Kerckhove, tel. 056-220020 • **Liège (F):** François Deschamps, tel. 087-338743 • **Mons (F):** Raoul Richez, tel. 065-653089 • **Mouscron (F):** Jacob Kalemba, tel. 056-840325 • **Namur (F):** Philippe Guns, tel. 082-613667 • **Nord Jeunesse (F):** David Degreef, tel. (0033)320660857 • **Saint-Ghislain (F):** Roger Diku Kapotho, tel. 065-347552 • **Saint-Vith (D):** U. Ney, tel. 0049-65642779 • **Torhout (N):** Raf De Puydt, tel. 051-726237 (N = Nederlandstalig, F = Franstalig, D = Duitstalig, E = Engelstalig)

Andere landen!

Inlichtingen: FGBMFI Europa, Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel. (0032)(0)16-207944, fax: (0032)(0)16-207931 e-mail: 100444.1300@compuserve.com • **Internet:** <http://members.aol.com/fgbmfinfo.htm> • International Office, PO Box 19714, Irvine, CA 92623, (714)260-0700.

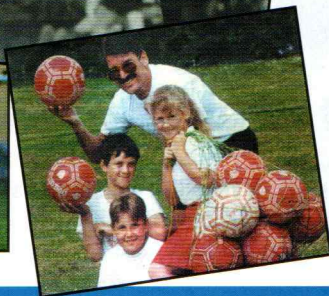
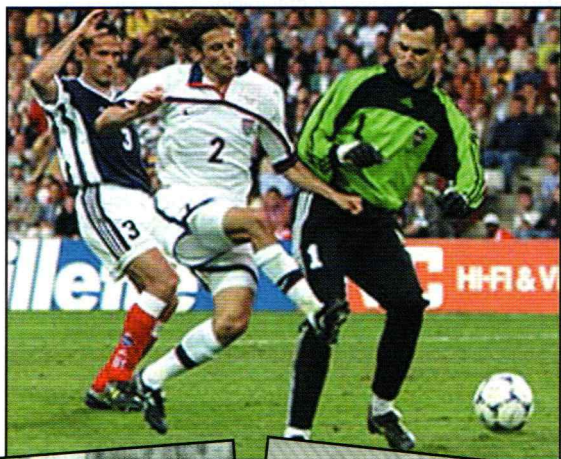
Uw hele pakket drukwerk kunnen wij verzorgen!

De Groot Drukkerij bv

• 2977 XE Goudriaan / Postbus 1 •
Telefoon 0183 - 58 33 33 • Telefax 0183 - 58 33 05
E-mail zetterij@degrootdruk.nl

Nieuwe voetbaldoelen

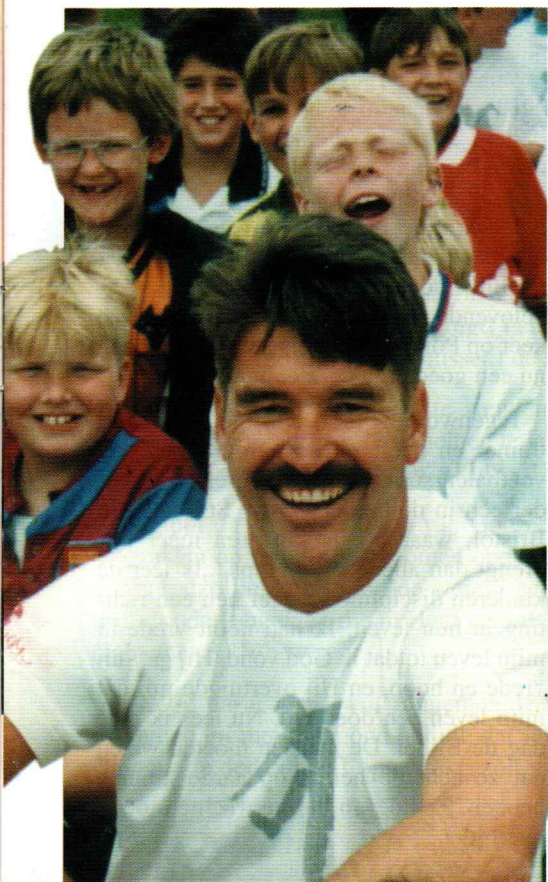

Zijn fans noemden hem „de Hakker”. Wat ze niet wisten, was dat de alcohol hem langzaam aan het kapotmaken was. Nu zullen de vele slachtoffers van zijn huiveringwekkende uitdagingen verbaasd zijn als ze horen dat hij zijn imago van een harde jongen heeft afgelegd en „wedergeboren” christen is geworden. Het gebeurde allemaal op Tweede Kerstdag 1968, toen hij weggestuurd werd vanwege een uitdaging die Peter Osgood gewond achterliet.

„Ik kwam daar aan ongeveer tien minuten nadat de bal weg was,” lacht hij. „Later hoorde ik dat mijn moeder thuis zat te schreeuwen toen mijn beeld die avond over het TV-scherm vloog.” Derek behoorde tot een exclusieve club van harde jongens, waartoe onder meer ook Norman Hunter (Leeds), Tommy Smith (Liverpool), Ron Harris (Chelsea) en Peter Storey (Arsenal) behoorden, die de ster spelers gegarandeerd angst aanjoegen.

Hij geeft toe: „Ik geloof dat ik naar mijn imago probeerde te leven. Ik was een soort afgod in dat wereldje. Ik stond altijd voor het voetlicht en begon al die publiciteit over mezelf te geloven. Ik was geen klassespeler. Eigenlijk was ik maar heel gewoon. Ik kon tackelen en kopballen, en dus legde ik me toe op bepaalde taken. Ik vond dat ik geslaagd was als mijn tegenspeler geen doelpunt maakte – of als hij voor het einde het veld verliet.

„Ik heb nooit iemand met opzet geschopt. Ik zorgde dat ik de bal kreeg, zelfs al was ik daarvoor niet in de meest gunstige positie. Vergeet

niet dat je destijds van achteren kon tackelen, en ik liet de tegenstander graag weten dat ik in de buurt was. Spelers van naam, zoals Rodney Marsh en George Best, zeiden vaak: 'Je kunt niet spelen,' of 'Jij komt uit de rimboe,' maar dat deed me niets. Als ze stopten om me beledigingen naar mijn hoofd te slingeren, waren ze afgeleid, en dat kwam me goed van pas."

Derek, die gedurende het seizoen 1971/72, toen Mick Mills gewond raakte, zevenmaal ploegleider was, herinnert zich één bepaalde wedstrijd in West Ham. Na afloop kwam Jimmy Hill op de televisie en beschreef hem en zijn medeverdediger Bobby Bell als „beesten". En er is meer dan een zweem van schuldgevoel in zijn

stem als hij een andere wedstrijd tegen de Hammers ter sprake brengt, ditmaal in Portland Road. Geoff Hurst, die bij de wereldkampioenschappen drie doelpunten had geschoten, had zijn congé gekregen nadat op een dag zijn geduld het liet afweten. Maar Dereks voetbalzondes waren niets vergeleken bij zijn gedrag buiten het veld. Hij geeft toe: „Dat mijn huwelijk kapotging, was voor 95% mijn schuld. Ik was een klein beetje van het spoor afgeraakt – nou nee, zeg maar een groot beetje – en ik heb mijn vrouw en kinderen veel pijn gedaan."

In de vier jaar dat hij in de tweede ploeg van de Wolves speelde, begonnen zijn drankprobleem en zijn vrouwenjagen zijn leven te beheersen. Hij geeft openlijk toe: „Ik probeerde mijn troost onderuit de fles te halen." Nadat zijn tweejarige dochtertje, Victoria, tengevolge van een ziekte op tragische wijze overleed, deed hij zes krankzinnige maanden lang zijn best om zijn reputatie eer aan te doen.

„Ik woonde in een chic gedeelte van Wolverhampton en ik placht in een plaatselijk hotel te gaan drinken," vertelt hij. „Ik raakte bevriend met een miljonair en we begonnen met een fles champagne voordat we naar de clubs gingen. Het was allemaal zo gemakkelijk. In de vroege uurtjes wankelde ik naar huis – als ik überhaupt de moeite nam om naar huis te gaan. Soms bleef ik de hele nacht doorzuipen en ging ik regelrecht naar de training."

Harde kerel

„Ik heb nooit sterke drank aangeraakt, alleen champagne. Omdat ik gezond was, kon ik het hebben – althans een tijdje, maar geleidelijk aan begon ik me af te vragen of het leven niet meer te bieden had dan dit. Het was duidelijk dat als ik zo doorging, ik niet ver zou komen. Ik was mezelf kapot aan het maken.

Derek speelde en tijdje in Amerika, en ook als trainer in Hereford. In 1978 is zijn vrouw bij hem weggegaan. „Ik had een prachtige bungalow met vijf kamers bij, Hereford,” vertelt hij. „Op dat moment besloot ik dat als er daarboven een God zou zijn, ik dat moest weten. Ik wilde iets van Hem horen.”

Derek, die opgegroeid was in het dorpje Bedlington, 20 km ten noorden van Newcastle, ging bij zijn ouders op bezoek, en hij ging met zijn moeder mee naar de kerk. „Vroeger lachte ik altijd om het idee christen te zijn. Mijn broer, die nu directeur van een school is, was christen, maar ik dronk en vloekte altijd waar hij bij was. Ik had al vijf jaar geen kerk meer van binnen gezien. Maar toen er voorin een jongeman opstond om te vertellen dat hij Iemand had ontdekt die veel van hem hield, Jezus Christus, raakte me dat meteen.”

„Ik stortte in en begon te huilen. Ja, ik, die grote, harde kerel.” Het was een intens moment. „Voor zover ik me kan herinneren, was het de eerste keer in mijn leven

dat ik huilde.” Sinds dat moment is zijn leven veranderd. Het werd tijd om iets anders te gaan doen dan alleen maar voetballen. „Ik voelde dat ik het aan mijn kinderen verplicht was om ermee op te houden. Ik had hen genoeg pijn gedaan en wilde me meer met hen bemoeien,” vertelde hij. Kirsty, die nu 19 is en aan de universiteit in Hull studeert, en Christopher, een veelbelovende jonge voetballer die al twee keer op Portland Road is geweest, hebben nu een goede relatie met hun vader.

Tegenwoordig is Derek gediplomeerd trainer en heeft hij een programma van voetbalcursussen voor kinderen, waaronder een in de beruchte wijk St. Paul's in Bristol, waar hij de kinderen meer bijbrengt dan alleen voetbaltips. „Ik leer de kinderen discipline en geef hen een richting in hun leven. Ik had nooit vrede in mijn leven totdat ik God vond. Hij gaf mij vrede en hoop, en Hij overtuigde mij dat mijn leven een doel had. Nu lees ik elke dag de Bijbel. De mensen moeten weten dat ze echt de hemel op aarde kunnen hebben. Ze hoeven niet te wachten tot ze overlijden.” ●

Een nieuw huwelijk

Fabio en Sabrina Golinelli, Modena, Italië

Ons huwelijk was vrijwel kapot, totdat we in contact kwamen met een groep toegewijde christenen. Dankzij hun is ons huwelijk hersteld. We vonden dat wij ook iets moesten doen, en dus begonnen we met een groep van drie mensen te bidden voor onze regio. We zijn nu met 40 mensen, en elke maand zien we 300 mensen voor een lofprijbsbijeenkomst in onze stad bijeenkomen. Nu zien we dat God ons juist daar gebruikt waar wij voorheen zelf een probleem hadden – namelijk om andere echtparen te helpen die huwelijksproblemen hebben. Het was beslist een wonder wat er in ons huwelijk gebeurde. Maar er was meer: we hebben God ook lichamelijke genezing zien geven. ●

EEN PERSOONLIJKE RELATIE

Bij het lezen van het blad *Stem* heeft u zich misschien afgevraagd of u ook zo'n relatie met God zoudt kunnen krijgen als waarover hier verteld wordt. Om die te krijgen, moet u het volgende doen.

1 Erken tegenover God dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet als Heer van uw leven te eren, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. „Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods” (Romeinen 3:23).

2 Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw vroegere zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. „Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen” (Lukas 13:3).

3 Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op zich heeft genomen opdat u vergeving van God zou kunnen ontvangen. „Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” (Johannes 3:16).

4 Belijd dat u Jezus wilt aannemen als uw Verlosser en Heer van uw leven. „Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden” (Romeinen 10:9).

Als u hier zorgvuldig over hebt nagedacht en u wilt deze belangrijke stap nemen, bid dan hardop het volgende: „Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en dat ik daardoor op weg ben naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus, Uw Zoon, gestorven is voor alle zondaars, mijzelf inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus mijn Verlosser en de Heer van mijn leven is, en ik dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw er nu op dat U me helpt om zo te leven als U het wilt.”

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u geaccepteerd heeft. Gevoelens zijn veranderlijk, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften (Romeinen 10:3). **Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus** (Mattheüs 10:32). **Neem dagelijks de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen** (1 Petrus 2:2; Psalm 37:4; Romeinen 8:14). Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen hebt genomen, laat ons dat dan graag weten.

✉ ALS U CONTACT WILT OPNEMEN MET HET STEM-TEAM ✉

Nederland: FGBMFI Nederland, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-2300161; fax 040-2300163; e-mail Ir.H.Hahn@wxs.nl • **België en andere landen:** FGBMFI Europa, Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel. (0032)(0)16 207944; fax (0032)(0)16 207931; e-mail 100444.1300@compuserve.com

- Ik wil u meedelen dat ik besloten heb om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje *Nu u Christus hebt ontvangen*.
- Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.
- Zend mij a.u.b. nadere inlichtingen over het lidmaatschap van de FGBMFI.

Naam en adres (in blokletters s.v.p.):

Vaderlijke liefde

Michel Allard, Montreal, Québec, Canada

Mijn vader was een ruwe, hardwerkende spoorwegbouwer, die weinig thuis was. Als hij van zijn werk thuiskwam, betekende dat meestal „oordeelsdag”. Mijn moeder had de last van elf kinderen te dragen en gaf hem meestal een lijstje van de overtredingen die wij begaan hadden. Mijn naam stond vaak hoog op de lijst. Vader vond dat hij ons wat gehoorzaamheid moest leren en gebruikte een leren riem om een beetje rechtvaardigheid in ons te timmeren.

In 1980 werd ik toegewijd christen; dat was de belangrijkste gebeurtenis in mijn hele leven. Het veranderde alles, en ik kreeg een geheel nieuwe vrede in mijn hart. Inmiddels was ik ook vader geworden. Geleidelijk aan werd het me duidelijk dat ik flink verbitterd was tegen mijn vader. Hoewel ik mijn best deed om een goede vader voor mijn eigen kinderen te zijn, was dat niet voldoende. Ik moest steeds maar weer denken aan al die jaren

dat ik het gemist heb dat mijn vader zijn armen om mij heen sloeg.

In 1987 overleed mijn moeder. Ik dacht eraan hoeveel ik van haar hield en ik besloot mijn vader te gaan vertellen dat ik van hem hield. Het was alsof de Heer God me de wens gaf om hem te gaan opzoeken. Ik bad: „Heer, geeft U me als-tublieft de kans om met hem te spreken voordat hij ook sterft.” Een paar weken later bezocht ik hem. Over het algemeen hadden mijn vader en ik een goede relatie, en ik was niet van plan hem te gaan vertellen over mijn gevoelens ten gevolge van wat hij wel of niet gedaan had. Ik zei: „Papa, ik realiseer me dat vader-zijn geen gemakkelijke taak is, en ik ben niet altijd de vader die ik graag zou willen zijn. Daarom wil ik u vandaag vragen mij te vergeven. Er is zoveel gebeurd toen ik jong was – ik ben van school gestuurd, ik heb drugs gebruikt, en van alles daar tussenin. Ik heb bitterheid tussen ons laten

ontstaan. Wilt u het me alstublieft vergeven? En ik wil dat u weet dat ik van u houd.”

Voor het eerst van mijn leven zag ik tranen in mijn vaders ogen. Hij was toen 81 jaar oud. Hij wiste zijn ogen en nam zijn bril af, en we begonnen een diep gesprek zoals we dat nog nooit hebben gehad. Hij stelde zich helemaal open en vertelde dingen die echt genezing brachten in onze relatie. God is de genezer van de ziel. Als resultaat van die tijd van vergeving nodigde mijn vader Jezus in zijn leven uit. In 1992 waren zijn laatste woorden, terwijl ik bij zijn bed zat: „Heer, ik vraag u om mij nu te komen ophalen en mij mee te nemen. Ik ben bereid om thuis te komen.”

Vergeving is zo krachtig. Het heeft de muren afgebroken die tussen mijn vader en mij stonden. Ik kon mijn vader zelfs omarmen, ik kon hem vertellen hoeveel ik van hem hield. Ik heb een broer die drie jaar ouder is dan ik. Als ik hem tot dan toe over Jezus vertelde, zei hij steeds weer: „Ja, dat is prima voor jou, Mike, maar ik heb dat niet nodig.” De muur zoals ik die tussen mijn vader en mij had gevoeld, was tussen John en mijn vader nog dikker. In 1988 was ik met Kerst bij hem, en ik vertelde hem wat ik gedaan had. Ik maakte duidelijk dat het er niet om ging te beschuldigen, het was om genezing te brengen.

Terwijl de tranen over zijn gezicht rolden, zei hij: „Nu weet ik dat jouw God leeft.” Door die ervaring gaf mijn broer John zijn leven ook aan Jezus Christus. Nu dient hij God als full-time voorganger. Er ligt kracht in vergeving. God heeft alleen het beste voor met ons leven. Als we op Hem vertrouwen, en niet alleen bidden maar ook naar ons gebed handelen, gebeuren er wonderen. Als we de Heer vragen iets te doen, moeten wij bereid zijn de eerste stap te zetten.

De laatste jaren ben ik bezig een pastoraal werk op te zetten. Dit omdat er zo ontzettend veel mensen zijn met diepe problemen die voortkomen uit innerlijke verwondingen en bitterheid zoals ik die ook heb gekend en die muren als een gevangenis om hen heen bouwen. Ik ben me ervan bewust hoe belangrijk het is om een goede relatie met je vader te hebben, en dat God ons wil bevrijden van de last van het verleden. Vaders hebben ook emoties. Onze hemelse Vader wil niets anders dan dat ieder van ons de liefhebbende warmte kent van een vaderlijk arm om je schouder.

Venitië

Rudolf Nocker, Ortisei, Italië

Op een FGBMFI-conferentie in Venetië heb ik heel wat nieuwe charismatische christenen leren kennen die een visie hebben om iets positiefs op te zetten voor zakenlui in Italië. Zij maakten ons er deelgenoot van hoe men heden ten dage door de kracht van God leiding en richting kan krijgen zelfs voor de gewone dingen in het zakenleven. Ongeveer een jaar geleden ontmoette ik op het vliegveld van Milaan Blair Scott, Internationaal Directeur Publicaties van de FGBMFI. Ik verlang ernaar om het werk van de FGBMFI in Italië te zien groeien, maar omdat er hier geen groepen waren, ging ik vaak naar Innsbruck in Oostenrijk. Toen ik van de conferentie in Venetië hoorde, wist ik niet goed wat ik daarvan moest verwachten. Maar ik was positief verrast: het zijn net zulke mannen als die in Innsbruck. Hun hart staat in vuur en vlam voor de Heer Jezus Christus. Het is voor mij heel bijzonder om deze mensen te leren kennen met hun visie om met zakenlui over Jezus te spreken. ●

Er is kracht

Stem verschijnt nu in dertig talen en is een krachtig gereedschap. Waarom? Het vertelt de waargebeurde verhalen van hoe de levende God vandaag de dag nog steeds aan het werk is in het leven van gewone zakenlieden, beroepsmensen en leken. Onlangs werden er in Wales op een beurs honderden exemplaren van het blad uitgedeeld, met positieve resultaten. Deze waardevolle verhalen zijn als zaad dat in de grond geplant moet worden. Het blad *Stem* moet in de handen van mensen geplant worden om vrucht te dragen.

Om STEM te bestellen

Als u *STEM* wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:

Administratie FGBMFI Nederland
Jan de JONG, Rubensstraat 22,
3351 JV Papendrecht,
Tel. 078-6152725
Prijs per jaar: f 14,50.

VOOR BELGIE:

FGBMFI STEM
Postbus 49
B-3000 Leuven-3
Tel. 016-207944
Prijs per jaar: BF 270

Het belangrijkste ingrediënt .

Een SAS-militair, Zuid-Wales, Groot-Brittannië

Ik was van jongs af aan geboeid door de heldenverhalen van militairen, en ik hield van films en boeken daarover. Toen ik zestien was, wist ik dat ik een militaire carrière wilde. Ik kon hier voor het eerst aan proeven toen ik bij de Canadese Militie ging, in de rangen van weekend-soldaat. We waren kort tevoren gemigreerd.

In mijn jeugdjaren interesseerde ik me weinig voor zondagsschool en kerk, maar ik hield wel van die grote veldslagen in het Oude Testament. Op een zeker moment reageerde ik ook op een oproep voor degenen die hun leven aan Jezus wilden geven, maar achteraf heb ik daar niet veel meer mee gedaan.

Daar ik merkte dat het Canadese leger me niet kon bieden wat ik zocht, besloot ik samen met een vriend naar Frankrijk te gaan en ons bij het Vreemdelingenlegioen aan te sluiten. Na aankomst had ik een paar gesprekken met mensen van het Vreemdelingenlegioen, en ik kwam tot de conclusie dat dat toch niets voor mij was. Maar omdat ik onder zulke omstandigheden niet naar huis terug wilde, maakte ik gebruik van het feit dat ik een Brits paspoort had en nam de boot naar Engeland.

Daar ontmoette ik familieleden, die zo goed waren om me in huis te nemen zolang ik bezig was met de sollicitatieprocedure voor het Regiment Parachutisten. Na de laatste ronde van keuringen en gesprekken in Sutton Coldfield kreeg ik te horen dat ik me in februari 1994 in Aldershot moest melden voor de recrutenopleiding. Zes maanden later was ik tot mijn

genoegen een van de weinigen die overgebleven waren en werd ik ingedeeld bij het Tweede Bataljon, dat op het punt stond naar Noord-Ierland te vertrekken. Ik was in de wolken, meer had ik niet kunnen wensen.

Naarmate de jaren verstreken, bleef ik bij het Tweede Bataljon, en ik deed voor 100% mijn best voor iedere cursus of taak die ik kreeg. Maar na zo'n vijftien jaar vond ik dat alles een beetje routine begon te worden. Er leken geen nieuwe uitdagingen meer te zijn. Ik sprak met enkele vrienden die in de selectie waren geweest voor de SAS (Special Air Service), en ik vroeg me af of ik geschikt zou zijn voor die ultieme uitdaging. Ik besloot dat ik de gelegenheid te baat zou nemen om mezelf op de proef te stellen en een betere soldaat te worden.

In februari 1989 zat ik op de selectietraining voor de SAS, de meest intensieve en veeleisende periode van mijn leven, waarin ik zowel lichamelijk als geestelijk tot het uiterste op de proef werd gesteld. Weer was ik er trots op dat ik tot de weinigen behoorde die er doorheen kwamen en dat ik ingedeeld werd bij het Sabre Squadron van de 22e Special Air Service.

Toen ik bij het squadron aankwam, werd het leven nogal hectisch, aangezien er nogal wat cursussen gevolgd moesten worden. Maar het duurde niet lang of ook hier begon ik me te vervelen, hoewel er genoeg te doen was. Het leek wel of er geen echte uitdagingen meer waren. Al gauw diende er zich echter een gelegenheid aan, toen bekend werd dat het leger

van Saddam Hoessein Koeweit was binnengevallen. Het zei ons eerst niet zoveel, maar toen de weken voorbijgingen, bleek dat ons squadron naar de Arabische Golf werd uitgezonden om operaties achter de vijandelijke linies in Irak voor te bereiden.

Ik zag het helemaal zitten. „Dat is het,” zei ik bij mezelf, en ik dacht er nauwelijks aan dat ik wel eens gedood zou kunnen worden. Ik wierp me op de training voor vrijwillige uitzending. Het vulde mijn hele leven – een reden om me niet langer te vervelen en antwoorden op de levensvragen te zoeken.

De nacht van 16 op 17 januari 1991 begon voor mij de oorlog, toen we onder dekking van de duisternis de grens overgingen, de westelijke woestijn van Irak in, met als opdracht het opsporen en vernietigen van Scud-lanceerinstallaties die op Israël aan het schieten waren.

De eerste week ging zonder incidenten voorbij. We stootten op een vijandelijke stelling, en er werd besloten dat we die zouden veroveren en de installatie vernietigen. Op dat moment, terwijl we zaten te wachten op het bevel tot aanvallen, moest ik ineens aan de dood denken. Ik had gehoord dat enkele vrienden in een ander squadron gedood of gewond waren, en ik moest er ineens aan denken dat dat mij binnen enkele minuten ook zou kunnen overkomen.

Meteen begon ik me te herinneren wat me verteld was toen ik nog een kleine jongen was. Ik kon zeggen: „Ja, ik geloof in God,” maar ik wist dat mijn leven vol

zonde was en ik kende Gods oordeel over de zonde. Ik wist precies waar ik terecht zou komen als ik zou sterven, en dat was niet in de hemel. Dus vroeg ik vlug aan God of Hij me wilde vergeven en me in Zijn Koninkrijk wilde binnenlaten. Ik had geen tijd om veel meer te zeggen, want de aanval begon en we kwamen in beweging.

Het gevecht was snel voorbij omdat er weinig weerstand werd geboden. We namen de stelling in en ontdekten er nog een. Dus werden er snel bevelen gegeven om die ook aan te vallen. Terwijl de ene aanval na de andere werd gedaan en de ene dag na de andere voorbijging en ik er steeds ongedeerd vanaf kwam, begon ik dwaas genoeg te geloven dat ik nooit gewond zou raken. God raakte in mijn denken al gauw weer op de achtergrond.

De oorlog liep af en ik kwam weer thuis. Vanwege de krantenberichten over de rol die ons regiment in het succes van de operatie had gespeeld, kwam ik bij mijn vrienden in het middelpunt van de belangstelling te staan. Ik vond het fijn om me in dat eerbetoon te koesteren. Maar na een tijdje hield dat op en viel ik terug in de dagelijkse routine van het squadronleven. Plotseling stond ik oog in oog met de realiteit van mijn leven: *het was leeg*. Ik had alles bereikt – ik had een comfortabel leven, ik had genoeg geld, een auto, een huis, prima sociale contacten, en toch was ik me bewust van een innerlijke leegte. Ik zou niet weten wat die leegte zou kunnen vullen. Geleidelijk verviel ik in een leven van eten, drinken en vrolijk zijn, maar iedere ochtend opnieuw was er datzelfde gevoel van leegte en saaiheid.

Ik nam wat verlofdagen op en besloot naar Amerika te gaan om een vriend op te zoeken. Ik dacht dat een verandering van omgeving wel verschil zou maken. Maar het maakte geen verschil. Hoeveel ik ook dronk en naar feestjes ging, ik voelde me iedere ochtend hetzelfde. De tweede week

moest mijn vriend gaan werken, en dus bleef ik in zijn huis en keek alleen maar TV. Al zappend naar iets wat de moeite waard leek om naar te kijken, kwam ik een TV-evangelist tegen. In het algemeen moest ik weinig van zulke mensen hebben – vooral na al die schandalen over hen in de pers – maar deze man trok mijn aandacht. Maar wat hij zei, gaf me een onplezierig gevoel van binnen, en dus ging ik weer terug naar MTV.

Maar ik kon het niet uit mijn hoofd zetten en bleef maar weer terugschakelen en luisterde telkens vijf minuten. Naarmate de dagen voorbijgingen, bleef ik steeds langer luisteren, totdat ik tegen het eind van de week de hele dag naar hem zat te luisteren. Hij had het over mensen die alles hadden geprobeerd, alles hadden gedaan, en nog steeds geen voldoening hadden. Ik herinner me hoe ik dacht: „Dat ben ik.” Hij vertelde verder dat de mens gemaakt is naar het beeld van God en bedoeld was om gemeenschap met God te hebben. En dat zoveel mensen een leegte in hun leven ervaren, komt doordat zij het met veel dingen proberen te vullen die nooit voldoening kunnen geven. Alleen God kan die leegte vullen. Hij zei dat de zonde in ons leven het probleem was – die vormt een barrière die voorkomt dat de leegheid gevuld wordt.

Maar God heeft de mens niet opgegeven. Hij heeft een weg gegeven waardoor die barrière weggenomen kan worden –

door Jezus Christus. Ik dacht dat ik teveel verkeerd had gedaan. Ik had me vaak hypocriet gedragen. Toen de prediker zei dat God me wilde vergeven, trilde ik. Toen ik me realiseerde hoeveel God van me hield, stroomden de tranen uit mijn ogen. Ik liet me op de grond vallen en schreeuwde het naar Hem uit. Maar ik weet dat toen ik overeind kwam, mijn zonden vergeven waren en de leegte in mijn leven gevuld was.

Winston Churchill zei eens: „Er is niets stimulerenders voor een jongeman dan wanneer er op hem wordt geschoten en men mis schiet.” Nou, er is op mij geschoten, ik heb gevangen gezeten onder een spervuur van artillerie, heb een geweer tegen mijn hoofd gehad, ben uit vliegtuigen gesprongen, heb bergen beklommen, onder de golven door gezwommen, in de jungle van Zuid- en Midden-Amerika en in de sneeuw van het noordpoolgebied gepatrouilleerd, in een woestijnoorlog in Irak gevochten, en ik heb de zogenaamde geneugten van de zonde gesmaakt. Velen zouden zeggen dat ik een vol leven heb geleid. Maar dat leven was leeg, en het leidde me naar een eeuwig gescheiden zijn van God. In het evangelie naar Johannes, hoofdstuk 17, vers 3, staat: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.” God is het belangrijkste ingrediënt voor ons leven. Zonder Hem heb je geen leven. Dan ben je er alleen maar. ●

De ommekeer

Lynn Heritage, Mid-Glamorgan, Groot-Brittannië

Ik zat bij het bed van mijn dochtertje en las haar een verhaal voor. Ik vond het moeilijk om mijn gezin alweer alleen te moeten laten en op zakenreis naar het Midden-Oosten te gaan. Ik zou hen missen. Toen ik mijn dochtertje probeerde uit te leggen waar ik heen ging, herinnerde ik haar aan het verhaal van Saulus op weg naar Damascus – een van de steden waar ik heen zou gaan. Toen stelde ik voor: „Laten we bidden dat Papa op weg naar Damascus ook Jezus ontmoet!”

In Kairo kreeg ik van een Egyptisch gezin, dat ik eerder had leren kennen, een porseleinen kruis. In Jedda, in Saoedi-Arabië, voelde ik me erg gezegend toen mijn hotelkamer opgewaardeerd bleek tot een formidabele suite. Die zondag miste ik mijn gezin. Dus ik knielde neer om te bidden. Toen ik dat deed, verscheen er een grote, witte figuur naast me. Dat was een openbaring van Jezus, en Hij sprak duidelijk tot mijn hart: „Ik ben hier in deze gesloten kamer bij je gekomen om te vertellen dat het destijds niet zomaar een emotionele ervaring was toen je als jongen tot Mij kwam. Ik heb je toen al aangenomen. Ik wil dat je dat weet.”

Ik voelde me onwaardig – ik had een hele mengeling van gevoelens van binnen. Daarna schreef ik een brief aan mijn vrouw om haar dit alles te vertellen. Het bleek dat zij rond die tijd ook een ongebruikelijke ervaring had gehad. Ze was die week naar een nieuwe kerk geweest en de voorganger was naar haar toegekomen en had haar omarmd – en zich toen pas gere-

aliseerd hij dat hij haar voor iemand anders had aangezien. Hij bood zijn verontschuldiging aan. Maar toen hij zei: „Ik dacht dat u iemand anders was,” kwam de gedachte in haar op: „Maar dat ben je ook! Jezus heeft je een nieuw leven gegeven. Je bent iemand anders!”

Sinds die tijd veranderde ons leven toen we Jezus meer en meer de Heer van ons leven maakten. Toen we met vakantie in Wales waren, voelden we dat God ons daarheen terugriep. Eerst ging alles goed, maar toen kwamen we voor enkele financiële problemen te staan en stonden we voor enkele tienduizenden pond rood. We hadden het zo moeilijk dat er soms mensen 's avonds laat langskwamen en een zak met levensmiddelen aan onze deurkruk hingen. Het was duidelijk dat God ons iets belangrijks aan het leren was.

In september viel het me op dat een bedrijfspand recht tegenover ons huis leegstond. Ik ging naar de eigenaar om te vragen of we het konden huren. Hij wilde het verkopen en had al een koper. Toch gaf ik hem mijn naam en adres. Een week later belde hij me op. Hij zei dat de koop niet doorging, maar dat hij al een andere koper had. „Waarom vertelt hij me dat?” peinsde ik. Vervolgens legde hij uit: „Ik ben een ouderling in onze kerk, en God heeft me gezegd dat ik het pand aan u moest verhuren. Overigens hoeft u tot januari geen huur te betalen, vanwege de slechte staat waarin het verkeert.”

Een tijd lang gebeurde er niet veel. Tegen november begon ik moedeloos te worden. Het pand was nog steeds in slechte staat. Ik schreef sollicitatiebrieven naar twee bedrijven. Een ervan kende mijn reputatie als exportmanager en de ander had beloofd dat als ik ooit een baan nodig had, ik hen maar hoefde te bellen. Maar dat speelde nooit zo'n rol in mijn leven. Ik was er van overtuigd dat ik een eigen zaak moest beginnen, maar het enige wat ik zag, waren schulden. Ik begon er al over te

denken om het op te geven. Ik wist dat er iets beters moest zijn. Ik bad: „God, ik wil echt daar zijn waar U me hebben wilt, maar ik heb Uw hulp nodig.” Ik had dat nauwelijks gefluisterd, of de telefoon ging. De man stelde zich voor als Peter Clark en zei: „We hebben iemand nodig die voor ons naar twaalf landen kan exporteren, maar u hebt wel een magazijn en een kantoor nodig.”

Toen ik hem vertelde dat mijn gebouw in een zeer slechte staat verkeerde, zei hij: „Geen probleem. Breng het in orde en stuur mij de rekening.” Wat een ommekeer als gebedsverhoring. De Heer God heeft alles ten goede gekeerd. Ik heb nu vier panden, en het mooiste van alles is nog dat ik voor geen enkele ervan heb hoeven te betalen. Ik ben nu bezig het vierde te kopen.

Het is verbazend te zien hoeveel handel er via ons bedrijf naar allerlei plaatsen ter wereld gaat. Dat komt doordat wij heel efficiënt op de vraag reageren. Wij leveren orthopedisch materiaal voor de gezondheidszorg, waarvoor een zeer snelle levertijd nodig is. Ons hoofdproduct is apparatuur voor lengte-aanpassingen van ledematen. Sommige kinderen worden geboren met het ene been korter dan het andere. Met onze apparatuur wordt het bot gedeeld en het been opgerekt. Dit is natuurlijk een veel te simpele beschrijving, maar het systeem werkt echt.

Er is één reden waarom ons bedrijf succes heeft, en dat is omdat we God als onze hoeksteen hebben. Ik probeer er geen familiebedrijf van te maken; ik zie het als een gelegenheid om door Jezus gezegend te worden terwijl we voor Hem werken, en niets meer dan dat.

WIE ZIJN WIJ?

De *Internationale Gemeenschap van Volle-Evangeliezakenlieden* (Full Gospel Business Men's Fellowship International, *FGBMFI*) is een internationale gemeenschap van christen-zakenlieden, met als doelstellingen:

1 Mannen tot God te roepen door te getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de hedendaagse wereld, door middel van de boodschap van het totale evangelie voor de totale mens.

2 Mannen overal ter wereld de gelegenheid te bieden voor christelijke gemeenschap onder de ene banier van hun ervaringen in Jezus Christus, en hen op te bouwen zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun eigen kerken kunnen teruggaan. De *FGBMFI* is zelf geen kerk of secte. Zij heeft dan ook geen voorgangers of priesters en richt ook geen kerken op.

3 Een grotere mate van eenheid te bevorderen onder alle christenen.

STEM no.985

Dit is één van de 30 talen waarin het blad Stem door het internationale kantoor van de FGBMFI wordt uitgegeven. Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel.: (0032)(0)16 207944; fax: (0032)(0)16 207931 e-mail: 100444.1300@compuserve.com

PUBLICATIES Hoofdredacteur: Blair Scott, E-Mail: 100444.1300@compuserve.com

Directie internationale publicaties: Jerry Jensen, Blair Scott. – **Assistent:** Donato Anzalone.

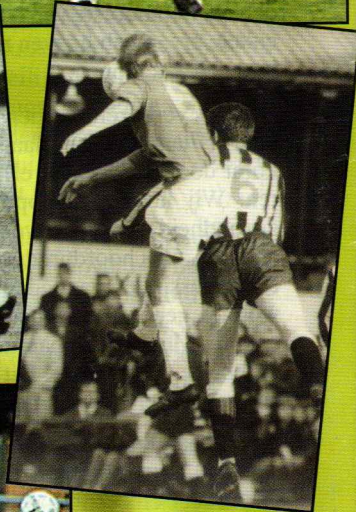
Graphics: Intl. Graphics & Design. – **Art:** Jean-Claude Duviella. **Redacteur Nederland en Vlaanderen:**

Huug Hahn, tel. (0031)(0)40 2300161, fax (0031)(0)40 2300163, e-mail: Ir.H.Hahn@wxs.nl

Voetbal

Zijn fans noemden hem „Hakker”. In zijn tijd kon je nog van achteren tackelen, en Derek Jefferson liet de tegenstander graag weten dat hij in de buurt was. Niemand had kunnen denken dat die ruwe speler, die ooit als „beest” in het spel bestempeld was, nu zijn tijd gebruikt om kinderen te coachen en te bemoedigen. Wat kan er zo’n verandering van karakter teweegbrengen?

Voor nadere inlichtingen kunt u contact opnemen met bovenstaand adres. Laat dit tijdschrift niet rondslingeren... Geef het aan een vriend!